

„A sníh padal, a zakrýval svým příkrovem vše živé i mrtvé, ale to nestačilo, bylo toho ještě hodně, co musel sníh dokázat,“ odmlčel se a vyhlédl z okna, „protože on byl jediný, který umíral při svém vzniku; protože on byl jediný zrozen ze smrti.“

„Aha,“ řekla Liliana a usmála se, „hezky. Hele, už půjdu, musím se ještě stavit za sousedkou.“

„Tedy ahoj,“ odpověděl a sledoval, jak Liliana mizí ve dveřích; slyšel její kroky, dokud se její přítomnost nevytratila úplně.

Teple se oblékl a vyšel ven. Chtěl se projít.

Zimní krajina. Smutně veselí lidé se dnes poněkud zaha-

lili. Asi je jim také zima. Šel; svou myslí cestoval po jiných cestách.

Sen.

Nemohl zapomenout. Nespál, nebděl, ale přesto vše prožíval znovu. Náhle se prudce otočil – nikoho neviděl; rozhlížel se, kmítal pohledem na všechny strany, ale lidé okolo něho procházeli bez povšimnutí. Jako by ke mně někdo utíkal; viděl jsem, opravdu. Ale byl sám – uprostřed davu. Tak? Zdálo se mi to, nebo to byl jen výplod mé fantazie? Jsem snad blázen? Ne! Něco jsem opravdu viděl a bylo to tak živé, vše působilo velmi živě. Rád bych vzal své přátele do „svěho světa“, aby pochopili, aby zažili, co zažívám; aby mohli pocítit dobrodružství. Sny jsou druhý život – život tak zvláštní a prapodivný, který stojí za objevení. Ale nesnažte se ho pochopit, protože ani já sám to nedokážu – ani o to nestojím; zanechejme logiku doma a dýchejme.

Pohlédl k plynoucím bílým oblakům – nadechl se – dýchejme. Zavřel oči. Kdybych tak mohl vzlétnout, vznést se do výše a letět nespoután tímto světem. Svět bez větších možností, svět bez ničeho a se vším – a letět... Musí to být nádhera! – Myslel jsem, že se bojíš výšky... – Ano, bojím, ale přesto chci. – Závidím ti tvé naděje. – Není co k závidění, je jen žal nad neuskutečněným. – Ale aspoň máš důvod žít. Máš víru, že jednou se ti sen splní. – Ano. Jednou... se splní. Vím. – Já vím. – Líbí se mi, když se nehádáme. – Ano. Ani nevím, proč jsme ve stálém sporu.

Otevřel oči a pohlédl na sních. Usmál se. Jeho vnitřní síla byla v rovnováze a on to věděl. Vyšel vstříc věkům. Sních padal a zakrýval svým příkrovem... – je to zvláštní, že se mi jedna myšlenka opakuje pořád dokola, stále. Prošel okolo pivovaru a pokračoval na nedaleký hrad. Vylezl na hradby a usadil se. Měl krásný výhled – město na dosah ruky, řeka a rozsáhlý les, který se táhl až k nebesům.

„Ahoj,“ řekl hlas. Otočil se – Richard.

„Ahoj!“ řekl. Byl jsem překvapen a nespouštěl jsem z Richarda oči. Nejraději bych ho objal a řekl mu, jak ho rád vidím, zeptal se ho na spoustu věcí, jak se mu vede, co dělá...

„Procházel jsem okolo, a tak se rozhlížím a koho tady nenajdu...“ řekl Richard. Lukáš přikývl.

„Áno, často sem chodím – je tu ticho.“

„Jo, to teda je. Někdy až moc ticho, nezdá se ti?“ Sice jsem tehdy nedovedl prožívat krásu jako nyní, ale věděl jsem, že se nic nevyrovná pohledu na krajinu. Řeka v zimě nezamrzala a mnohé stromy si stále udržovaly svoji listnatou pokrývku.

„Mně to vyhovuje,“ řekl Lukáš.

„Jo, jasný,“ usmál se, „a co tady vůbec děláš? Snad nechceš skočit dolů, že ne?“ Lukáš se na něho významně podíval – nevěděl, jak to myslí. Skočit dolů? To ho nikdy nenapadlo, ne tady z těchto hradeb. Podíval se přes kamennou římsu, byla to hloubka.

„Ne, já... jenom jsem se šel... posadit.“

„Nevadí, když tady s tebou budu? Doma jsem domluvený s matkou na druhou hodinu, což mám ještě řůru času.“ Má čas – vzácná chvíle.

„Ne, v pořádku, budu jenom rád, krom toho jsme se již dlouho neviděli,“ řekl Lukáš.

„Brrr..., jak můžeš na těch kamenech sedět? Vždyť je to hrozně studený!“ Neslyšel mě, řekl jsem, že jsme se dlouho neviděli. Richarde?

„Ani ne,“ zalhal Lukáš.

„Pojď,“ řekl Richard a podal Lukášovi ruku, „půjdeme si sednout někam do tepla, tady je to na nachladnutí.“ Uchopil nabízenou ruku a seskočil.

„A jak se má Ingrid?“ zeptal se. Richard zpomalil a podíval se něho. Ach ne, to jsem asi neměl říkat!

„Jo, má se dobře,“ Richard odpověděl rychle a stručně. Lukáš se raději díval do země, neměl odvalu mu pohléd-

nout do tváře. „Tady doleva,“ a provedl nenápadný pohyb rukou, kterou ukázal směr. Mnohým by gesto uniklo, ale Lukáš si ho okamžitě všiml – často viděl, jak Richard gesti-